

LBRIS

We know
books

ALECSIS-DUMITRU ROȘCA

VOINȚĂ

Mecanismul mașinăriei umane

Editura SITECH
Craiova, 2021

am început să înțeleg cu adevărat complexitatea umană. De aceea, nu pot să nu îți mulțumesc și ție, Sorana, pentru ajutorul acordat în acceptarea mea.

Au existat numeroase motive care m-au determinat să scriu aceste rânduri. Unul este chiar țara noastră. Momentul actual ne demonstrează nevoia de unicitate. Prin această lucrare încerc să demonstrez potențialul nelimitat al noilor generații și să încurajez manifestări originale, de orice natură, prin care ne putem afirma și evolua. De aceea am dedicat cartea surorii mele, Lizzy.

Totuși, nu aș fi putut termina acest proiect fără susținerea constantă a celor apropiați, cât și cuvintele încurajatoare din partea multora. Acestea fiind spuse, vă mulțumesc tuturor că ați făcut posibilă „Voință: Mecanismul mașinării umane”.

CUPRINS

In loc de cuvânt înainte.....	5
PARTEA I.....	7
Capitolul 1. Jack.....	9
Capitolul 2. Foster.....	15
Capitolul 3. O lipsă.....	34
Capitolul 4. Absolutul.....	50
Capitolul 5. Dorința de a trăi.....	57
Capitolul 6. Raționament versus impuls.....	73
Capitolul 7. Dreptatea și justiția.....	89
Capitolul 8. Cheia succesului.....	95
Capitolul 9. Dincolo de normal.....	103
Capitolul 10. Scăpat de sub control.....	112
Partea a II-a.....	115
Capitolul 1. Minți sclipitoare.....	117
Capitolul 2. O mână de ajutor.....	122
Capitolul 3. Moralitatea.....	132
Capitolul 4. Decizii, acțiuni și consecințe.....	141
Capitolul 5. Transparența oamenilor.....	151
PARTEA A III-A.....	165
Capitolul 1. Prețul schimbării.....	167
Capitolul 2. Decizii fatidice.....	174

LIBRIS | We know books

Capitolul 3. Fericirea sau satisfacția.....	181
Capitolul 4. De neoprit.....	187
Capitolul 5. Ce important!.....	193
Capitolul 6. Stupid.....	213
Capitolul 7. Mecanismul	222
Capitolul 8. Interes străin	229
Capitolul 9. Opinia publică	239
Capitolul 10. Carpe diem.....	253
Capitolul 11. Actul final.....	262
Capitolul 12. C'est la vie	271
Capitolul 13. Phoenix.....	277
Capitolul 14. Minteă umană	290
Capitolul 15. Andrew	301
Epilog - Deznodământ - Adevărul	311
Legiuitor - fragment.....	315
Coloana sonoră.....	320
Mulțumiri.....	325

Capitolul 1

Jack

Jackson se uită la mâinile sale, pline de sudoare: avea o stare cel puțin lamentabilă. Era un om care – din punct de vedere psihic, fizic, economic – se gândea foarte mult la condiția lui.

Până acum trăise cu aspirația de a deveni în viață ceea ce își dorea: reporter. De ce asta? Nu era chiar un tânăr genial la vârsta de 12 ani, când a decis că acesta ar dori să fie drumul său în viață. Decizia a surprins-o pe mama lui, care dorea ca el să ajungă medic. Imaginea ei, plângând pe canapea, în timp ce tatăl lui arunca o privire în gol, pe podea – l-a marcat. Și-a jurat că nu va fi în van.

Aspira să facă asta, pentru a vorbi cu oamenii. Sigur, putea să aibă și alte meserii, dar el a ales-o pe aceasta, pentru că voia să vadă cât mai în cunoștință de cauză cum gândește cineva. Își dorea să ia interviuri la nenumărați oameni, mai dezvoltați intelectual sau emoțional. Pentru el, EQ-ul era la fel de important ca IQ-ul.

A reușit să se angajeze, la doar 16 ani, la *New York Times*. A făcut clasa a 10-a de liceu deoarece știa foarte bine cum era această situație stipulată în lege. Tatăl său acceptase acest lucru și îl sprijinea. Din nefericire, mama sa se stinsese cu un an înainte. Nu îl iertase nici când urma să moară de inimă rea, după fiul ei ratat.

De ce l-ar angaja una dintre cele mai mari companii de mass-media pe el? Charisma lui. Avea un stil foarte bun de a

convinge respectiva „țintă”. Secretele constau în formularea întrebărilor și în sinceritatea debordantă. Nu lăsa propaganda sau ordinele de sus să îi dicteze ce să facă. Acesta era și motivul pentru care a fost concediat după doar două luni.

De atunci s-au scurs 4 ani. Patru ani în care a trecut de la o chirie la alta, în care dădea lovături profesionale pentru un reporter independent. „Lovituri” care îi asigurau traiul pentru câteva săptămâni, poate luni.

Era obosit, pe toate planurile: personal, profesional... Biroul lui era un dezastru – doar avea atâtea articole pe care voia să le publice!... și totuși, din fiecare 30 de articole alese, 20 erau aruncate, 5 pierdute și 5 erau trimise pentru a fi publicate...ajungând ca numai unul să fie pe gustul publicului țintă. Pentru ca ulterior să aibă 50 de cititori.

Iar acum câteva zile a citit despre o personalitate cel puțin interesantă: Andrew Foster. Un activist public cu o viziune diferită. În loc să promită diverse lucruri deja promise până în acel moment, propunea și spunea clar ce trebuia să se facă. Cererile, rostite răspicat încă de la a doua conferință a lui de anul trecut, din martie 2021, erau radicale, cel puțin: articole întregi din constituții, schimbate, șterse sau adăugate. Secțiuni întregi. Propunea ca legea să fie schimbată, cerea mai multă permisivitate în unele cazuri – iar în altele, reducății până la nivel de regim totalitar.

Dar nu era un tip de activist comun, vorbind pentru un partid, fiind plătit pentru asta. El deținea una dintre cele mai mari companii din lume, dacă nu cea mai mare: Terra. Un nume cel puțin simplu. O companie multi-corporatistă, axată pe vânzări sau producție (precum *Amazonul*, depășit anul trecut în profit), dar și dezvoltare, dintre planurile de afaceri ale companiei, puține detalii fiind accesibile presei. Valoarea întregii companii fusese estimată de *Forbes* la peste 300 de miliarde de dolari.

Acum, alături de sute de alți reporteri, stătea înghesuit, în costumul său negru călcat în grabă, cu o cravată șifonată,

transpirat, așteptând cea mai bună ocazie ca să îi pună o întrebare. Dar ce întrebare pregătise...

După câteva minute de așteptare, a apărut o mașină, iar de pe locul de lângă șofer a coborât Andrew Foster. Deși de înălțime medie, apariția sa într-un costum negru – abanos, cu o cămașă albă perfectă, părul lins pe partea stângă – îi confereau un aspect impozant. Fața este aparent una simplă, însă Jack îl privește atent. Fiecare parte – ochii, gura, fruntea – ascund parcă detalii ratate la prima inspecție. Din spate au ieșit imediat alți doi oameni, îmbrăcați similar, unul spunându-i în treacăt, aproape amuțit de forfotă:

– Nu uita, Andrew, Catherine vrea să ajungi până la orele 22:00.

– Mulțumesc, Maximian.

A trecut prin fața reporterilor, care îl asaltau cu microfoane și întrebări.

Jackson a ales perfect momentul și i-a strigat întrebarea, ea și când viața lui ar fi depins de ea:

– Domnule Foster, considerați că ceea ce faceți este rațional sau moral?!

Din mersul său, deși capabil să ignore tot, acesta se opri surprins. S-a întors cu privirea, schițând un zâmbet pe obrazul stâng. Pentru o secundă, îi acordă toată atenția sa. Dar nu mai mult, fiindcă evenimentul urma să înceapă.

Au intrat cu toții în sală. Spre deosebire de alte conferințe, Foster cerea ca toți reporterii să se așeze pe locuri apropiate, pentru a-i fi mai ușor să și-i „aleagă” pe cei cu care avea de gând să discute.

– Bună seara, tuturor! Eu sunt Andrew Foster, CEO al companiei Terra. Vă mulțumesc că ați venit în seara asta!

Se auzi un ropot de aplauze, din sala care avea cel puțin o mie de oameni. Totodată, se difuza live întregul spectacol.

– Vreau să încep discursul din seara aceasta cu un anunț, o decizie luată nu cu mult timp în urmă. Îmi doresc să

LBRI | We know books

îmi pot transmite mesajul la cât mai multă lume, și totodată să poată fi recitat totul, deoarece cineva de aici sau de acasă va trebui să aștepte pentru o reluare, în caz că nu a auzit o idee sau a ratat o glumă nereușită. Așa că, spuse el, în timp ce se îndrepta spre locurile reporterilor, aș vrea să aleg pe cineva, al cărui ziar îl voi sponsoriza, în cazul în care va fi nevoie. Am totuși regulile și restricțiile mele. Se oferă cineva?

Toți reporterii au ridicat mâna, Jackson fiind în mijloc și începând să se simtă dezavantajat. Foster continuă:

– Reporterul nu va avea voie să manipuleze ceea ce e spus, să mintă sau să presupună vreun alt înțeles al vorbelor mele. I se va da un contract să-l semneze, iar încălcarea lui va duce la un proces și implicit la suportarea consecințelor.

Mulți au coborât mâinile, unii chiar au părăsit sala, bombănind în barbă.

– Reporterul trebuie să fie capabil să își exprime opinia și să o justifice.

Tot mai multe mâini coborau.

– Și, nu în cele din urmă, acesta trebuie să fie capabil să fie prezent la orice oră din zi; orice întârziere de 1 minut va avea ca rezultat anularea contractului.

Nu mai rămăsese decât o mână: Jackson simțea un ghem de sentimente de disperare, teamă, triumf și speranță. Dacă nu reușea acum, acest lucru îi va încheia cariera. Sau ce mai rămăsese din ea.

Foster s-a uitat din nou la el. Zâmbetul lui creștea:

– Știam eu că o să mai vorbesc cu dumneavoastră. Să mă aștepți la ieșire, i se adresă Foster lui Jack. În cadrul acestei conferințe, stimați invitați – spune, revenind în mijlocul scenei – va fi abordată actuala situație economică. Voi discuta despre cum ar putea fi prevenite viitoare crash-uri, prin coordonarea unei inflații constante de 0,5% anuale, corelată cu rata șomajului. Concomitent, trebuie câștigată încrederea cumpărătorului la bursă.

Conferința a durat până la 21:30. După un discurs cel puțin interesant, (cu niște momente plictisitoare pentru Jack, care urâse dintotdeauna matematica - precum statisticile) acesta plecă din sală, așteptând la ieșirea din spate.

Andrew a ieșit după scurt timp și i-a strâns mâna:

– Acum putem discuta mai bine, domnule. Cum vă numiți?

– Jackson Flinch, uh, puteți să îmi spuneți Jack... sau Flinch. Sau Jackie, dacă vă simțiți mai confortabil...

– De ce ești emoționat?

Andrew îi aruncă un mic zâmbet, dar sincer.

– Spune-mi Andrew, nu accept decât tutuiala, Jackson.

– Am înțeles, îmi cer scuze, dom... Andrew! Sunt emoționat – continuă el, în timp ce Andrew îi făcea un semn lui Maximian să se ducă la mașină, fără să își ia ochii de la Jackson – pentru că vorbesc cu cineva de talia dumneavoastră... A tu!

Andrew îl privii empatic, amuzat de starea lui.

– Începuturile sunt mereu grele. Totul este fie jenant, ulumbicat sau dificil de înțeles. Sau toate. Așa că permite-mi să te ajut.

Își puse mâna pe umărul său și se apropie pentru a vorbi mai încet.

– Nu te mai uita la mine ca la o persoană senzațională, spuse el, în timp ce îi căută atenția deplină. Trebuie doar să înțelegi că eu am ceva de făcut, ai putea să îi spui scop - și chiar fac acel lucru. La fel și tu, și Maximian, în timp ce face un semn către bodyguardul său. Diferența nu constă în ceea ce facem, ci în ceea ce ține de eficiență.

Jack îl privi în ochi, Andrew aruncând, la rândul său, o privire pătrunzătoare.

– Mă rog, contează și cum privește lumea și ce importanță este alocată fiecărui element, deoarece unele au o valoare mai mare în ochii unora decât altele...

Ofiă ușor, privirea parcă pierzându-i-se printre gânduri.

– Deci – reluă el brusc – mâine la ce ora ai putea?

Jack fu surprins de întrebare, crezând că este o capcană.

– Mmm, aş putea oricând...

– Perfect, la 10 ești la mine. Uite adresa, îi întinse o carte de vizită. Să nu mănânci de dimineață, vreau să te servesc, spune, după care îi făcu cu ochiul.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie...

Privirea lui Andrew se schimbă brusc, într-o semiîncruntare:

– Nu îmi plac refuzurile fără motiv. Cred că asta vom discuta și mâine, după ce mănânci.

– Am înțeles. Mulțumesc. Să aveți o seară minunată!

Jackson tremura, avea emoții.

– La fel, îi răspunse Andrew. Ai grijă de tine, sănătatea e cel mai important lucru. Să nu iei vreo gripă.

Acesta se îndreaptă spre mașină, Jackson contemplând tot ce i se întâmplase în acea noapte. La 3 dimineața încă nu adormise...

Un nou început se întrezărea. Jack presupunea că va fi o nouă lovitură, una alături de o celebritate. Doar că Andrew Foster nu era orice personalitate!

Capitolul 2 Foster

– Asta ar trebui să fie, gândea Jackson, uitându-se la adresă. Huh, o casă doar cu un etaj...

Sună la interfonul de la intrarea în grădină, sonerie urmată de un sunet robotic scurt, poarta deschizându-se și ulterior o figură cunoscută ieșindu-i în întâmpinare.

– Bine ai venit, Jackson!

– Salut, Maximian! Sau domnul...

– Maximian, doar atât, îi spune după ce începe să râdă.

Andrew nu acceptă decât tutuiala. Ar trebui să ne apropie, zice el. Haide, te așteaptă deja.

Casa nu era una specială, deși predominau albul și negrul, într-un contrast neobișnuit, neputând să îți dai seama dacă erau dungii albe pe fundal negru sau viceversa. Erau totodată numeroase ferestre, care dădeau în curtea exterioară, lumina putând astfel să umple orice cameră. Cu cât se apropiau de camera de zi, Jack distinge tot mai clar o melodie. Intră în sufragerie, apoi Maximian pleacă. Andrew stătea în capătul opus, la o masă lungă, cu câte cinci scaune de fiecare parte. Avea o cămașă albă, iar părul era, ca întotdeauna, aranjat. Terminase micul dejun și se uita pe un geam, ascultând muzică.

*Lumea aceasta încă plutește
Nu, nu în arca lui Noe
Am pierdut doar o cale
Pentru a deveni
Stelele care suntem meniți a fi.*